

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА
ЖЕЛИРАНИ МАЙМУНИ

chitanka.info

Откак се помня, за мен морето винаги е било символ на красота и неповторимост. Обичах го и тихо, и развълнувано. Обичах го и синьо, и черно от надвиснали над него дъждовни облаци. Въобще обичах го в цялото му разнообразие.

И медузите бяха за мен една от многобройните красоти на морето. Винаги им се възхищавах. Казвах ми, че тия „пихтии“ били отровни, че ослепявали хората. Но аз не вярвах. Не бях виждала ослепял от медузи просяк или цигулар по улиците на Бургас. Тогава слепите свиреха на цигулка по ъглите на града или по влаковете и минувачи и пътници им давах пари — така се прехранвах.

Наближаваше по зоология урока за мекотелите, тоест за медузите. И съвсем неочаквано ми хрумна идеята, че мога с някого да наловя няколко медузи, да ги поставя в големия бакър и да им сменям водата, за да доживеят до урока. Разбира се, морска вода. То не беше трудно — морето е голямо, можеш да гребеш, колкото си искаш от него. По-трудно беше да се наловят медузите.

Беше късна есен. Морският вятър е съборил и отнесъл листата на дърветата по булеварда, кипарисите само зеленят, и остават да зеленят, през цялата зима. Ако, разбира се, този мръсно сив маслен цвят може да се нарече истински зелен. Но така или иначе на кипариса листата иглички не капеха през зимата. Сотир казваше: „За какви листа става дума, кипарисът е един изрод и нищо повече в дървесния свят на природата, бива го само да краси гробищата.“ Но аз никак не бях съгласна с него. Кипарисите в Морската градина образуваха цяла зелена стена край главната алея и там още съвсем малка си играех на гоненица с децата или с нашия Караман. И въобще скъпи и любими ми бяха тия „изроди“ и съвсем не ми напомняха за гробища. По-късно те са свързани и с най-хубавите вечери на моята младост.

Впрочем, аз се отплеснах — темата ми бяха медузите. Беше късна есен, както казах. Дърветата бяха оголени, храстите също. Тогава се сетих и скрих двата мамини бакъра и едно дядово кепче за риба — същинска мрежа за пеперуди — зад пейките в кипарисовата шума.

Бях споменала на Жакито за медузите, но той ме погледна учудено с големите си зелени очи и смотолев:

— Ама как така, нали трябва да нагазим навътре!

— Знам де, затова те питам. Ама все едно че не съм те питала. Забравих, че баба ти ще те смъкне от бой, ако си намокриш крачетата в морето през ноември. — Бях много ядосана, а когато се ядосвах, ставах лоша. Говорех каквото ми дойде на езика — има други, дете не се боят от баби. — Ама и тебе баща ти няма да те погали за такова приключение. — Кой, баща ми ли? — Насмалко не го цапнах. И насмалко не му рекох нещо по-обидно, дете нямаше никога да ми прости. Значи, все пак не бях толкова лоша, ни толкова несдържана, колкото се смятах.

— Добре! Да приключим. Стой си зад железата на прозорците и чакай да се върна със Сотир (на прозорците им и на двата етажа имаше жезла и той никога като другите момчета не можеше да скочи оттам, ако стане нужда).

— А защо със Сотир?

— Защото няма да ми откаже да навлезе чак до „света Анастасия“ — до острова в морето.

— А правиш ли сметка, че ще се намокри и ще се простуди?

— Сотир ли? Нищо не го лови него.

Аз не бях сигурна, разбира се, дали момчето няма да се разболе, ако си намокри краката, но така ми се искаше да натрия носа на Жакито-Жак. Не му извиках, че е един страхливец, но си го помислих.

— В края на краищата мога и сама.

— Разбира се, че можеш — рече бързо, с помирителен глас момчето. Знаеше, че наистина мога, че няма да ми трепне окото да го направя, особено пък ако ми рече, че не мога, че съм момиче и тъй нататък.

Този разговор се водеше на стъпалата пред Жаковата къща.

Аз скочих набързо, без да чувам вече какво вика подире ми Жак. Но изведнъж реших, че няма защо да разболявам Соти, по-добре да се обърна към Ненчо. С него сме в едно отделение, на един чин сме седели и можех в този миг да се подпиша с две ръце, че няма и да се замисли да тръгне за медузи.

Не стана нужда да го уговарям и кандърдисвам. Казах му, че двата бакъра съм изнесла и скрила под кипарисите.

— Ами ако някой ги е гепил? — той много обичаше такива жаргонни хамалски изрази. Учителката все го мъмреше за тях: „В

добро семейство растеш Ненчо, на цигулка свириш, а ги говориш едни.“

— Ами, умрели са за мамините бакъри! — казах това, ама нещо ми трепна под лъжичката. За морето и медузите можеше да мина без бой, но за бакърите сигурна бях, че няма да ми се прости. Нали с тях наливахме вода за пиене от желязната помпа на улицата.

Но не се разколебах. И нямаше защо — мамините бакъри си стояха зад пейката в сянката на кипарисите, непипнати. Пък и наистина кой ще ги пипне — тук нощем се гушеха само влюбени двойки, примрели са те за стари бакъри.

Ненчо хич и не ме запита за какво са ми медузите, сам се сети. Умен си беше той.

— Ще се докарваш и подмазваш на учителката — рече ми малко ехидно. — Ама нейсе! Кажи й поне, че и аз участвах в ловитбата, че съм си квасил панталоните за урока.

Още малко и да се скараме.

Но съобразих, че ха кипна и ще остана без медузи. А вече замръкваше. Та колко трае ноемврийският ден! Пет още няма, а слънцето се е катурнало зад Карабаир.

Затичахме по пясъка (точно там, където е сега плажът, прескачайки сухи трънаци и разните му там бодливи екзотични растения. Морето беше притихнало, съвсем прозрачно до брега. Едва-едва мокреше пясъка. А медузи — колкото щеш! Прозрачнобели, назъбени, фестонирани по края, сякаш бродирани с морав конец. Плуват ли плуват в плиткото, едва движейки се като същински балерини, сякаш слушат музика под водата и танцуват в такт красиво и изящно.

— Че то нищо работа, Попи! — рече момчето. — Аз няма и гащи да намокрят, язък.

— Че защо пък язък! По-добре така.

— Ама аз за тебе до гуша влизам, разбираш ли? А сега — нейсе! — Зная, че ми се подиграва, но си преглътнах. — Колко парчета искаш? — пита той сериозно.

— Ами че две-три стигат. Нали трябва и да ги храня.

— Какво? — стресна се Ненчо и престана да си отвързва връзките на обувката. Загледа ме съвсем шантаво. Или обратното, моите думи му звучаха шантаво. И той ми се чудеше на ума.

— С какво ще ги храниш?!

— С морска вода! (Тогава не знаехме думата „планктон“ и други подобни). — Нали от нея се хранят.

— Ах, да! И пак погледна шантаво. — И какво искаш? Всеки ден да мъкнем с бакърите морска вода, да ги поим, така ли?

— Може други да носят — казах аз, готова за компромиси.

— Как други! — наежи се Ненчо.

— Ох! — изпъсках аз уплашена. (Ами ако не ми налови медузи?).

— Е, добре де. Ще идваме двама в голямото междучасие.

Как да е с дядовото кепче Ненчо извади няколко медузи, макар и не от най-едрите. После напълнихме и бакърите с вода и готово. Носи Ненчо пълните бакъри напред, катери се по жълтия бряг, пък аз след него треперя за всяка разлята капка вода, ама не смея да направя никаква забележка. Чак горе Ненчо не се стърпя:

— Слушай, Попи, ама ти наистина понякога си смахната — и завъртя пръсти край слепоочието си.

Исках, не че не исках, даже бях готова да избухна и почти бях кипнала вътрешно, ама се сетих, че краката му са измръзнали, че носеше и двата бакъра, че въобще се показва истински кавалер. С мъка овладях гласа си.

— Друг път може и да съм била, Ненчо, не споря. Но сега? Защо сега да съм смахната? Нали ще зарадваме учителката и класа? Нали я знаеш госпожа Възвъзова как обича „нагледното обучение“. Ще ни изправи до дъската и ще рече: „Браво.“

— Туй си го зная — размива се Ненчо, — пада си тя по тези хвалби. Все пак, честна дума, ненормална си понякога. Имаш такива едни странни хрумвания и идеи, дето няма никому да дойдат на ум. Ама и аз — чукна се той по главата, — аз какво съм ти тръгнал по ненормалния ум. Ще вадя с кепче тия желирани маймуни от морето. А утре тюлени може да поискаш, нали?

— Какво рече? — запитах бързо припряно.

— Че съм баламурник, това.

— Не, не, другото.

— Нищо друго! Все същото.

— Не, каза нещо много интересно, повтори го!

— За тюлените ли? Е, добре, казах каквото ми се искаше да кажа, кой ще ми забрани.

— Ама питам какво беше!

— За желираните маймуни?

— Фантастично! — възхитих се аз.

— Кое е фантастичното?! Ще ме умопобъркаш и мене.

— Туй, дето го измисли за сравнението!

Така се смяхме и двамата, докато отнесем бакърите до нас, половината вода едва оцеля. Но желираните маймуни ги отнесохме невредими до вкъщи.

Няколко дни те плуваха и танцуваха, плуваха и танцуваха вкъщи, а в часа по зоология, когато ги отнесохме в час, наистина и двамата с Ненчо бяхме похвалени от учителката, наистина пред черната дъска бяхме изправени и посочени за пример и подражание.

А ние с него се поглеждахме и едва не избухнахме в смях, като се сетихме за „желираните маймуни“. А нашата учителка щеше да си помисли кой знае за какво се смеем. (Въобщо щеше да се получи лоша ситуация, нали?)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.